



ROMANIA

Parlamentul României
Camera Deputaților

PARLAMENTUL
ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR

Nr. 9416A/03.12.2019

ÎNTREBARE

Adresată: Doamnei Monica Cristina ANISIE, Ministrul Educației Naționale

De către doamna deputat: Cristina IURIȘNIȚI

Grupul parlamentar: Uniunea Salvați România

Obiectul întrebării: Educația incluzivă

Stimată Doamnă Ministru,

Deși s-a început din anul 1990 cu un program de integrare școlară a copiilor cu dizabilități, proces sprijinit de societatea civilă prin asociațiile neguvernamentale, câtă vreme nu s-au realizat schimbări profunde la nivelul înțelegerii rolului școlii în comunitate și la deschiderea și flexibilizarea curriculumului școlar, rezultatele au fost parțiale și ne semnificative pentru o schimbare reală.

Copiii cu dizabilități sunt orientați adesea spre școli speciale și spre centrele de zi care derulează programe specializate, dar acest lucru nu este complet controlat: încă există copii care nu participă la programele de educație pentru că nu sunt depistați și nu este dezvoltat un instrument de identificare timpurie a dizabilității.

Înainte de toate, școala trebuie să fi e unică și toți copiii ar trebui să fi e sprijiniți să urmeze și să străbată treptele școlarizării obligatorii. În realitate, există o serie de obstacole care împiedică acest proces:

- Măsurile incoerente de integrare, lipsa unei pregătiri suficiente a școlilor generale, a cadrelor didactice și a managerilor școlari în problematica dizabilității, dar în special insuficiența specialiștilor în psihopedagogie specială, a logopezilor, a profesorilor de sprijin și a psihologilor, la un număr realist de elevi.
- Lipsa de interes a autorităților pentru realizarea unei integrări reale care să aibă în centru interesul persoanei și nu normele și orele pe discipline, precum și lipsa unui curriculum național flexibil și deschis nevoilor tuturor elevilor.
- Lipsa mijloacelor de sprijin/echipamentelor necesare în școli pentru integrarea copiilor cu dizabilități: mecanismele de evaluare sunt limitate la performanțe și rezultate care să ateste competențe academice, nu integrare școlară și socială prin educație și formarea de competențe.

Asigurarea dreptului la educație/învățământ pentru persoanele cu dizabilități ar trebui să se bazeze pe egalizarea șanselor. Școala și programele de educație care se adresează copiilor cu dizabilități trebuie să pornească de la a considera că fiecare copil sau individ este unic și are nevoile sale specifice. Fiecare poate învăța, iar acest lucru este dependent de mediul în care se dezvoltă și de școala pe care o parcurge. Rolul școlii este să educe toți copiii din comunitatea în



ROMANIA

Parlamentul României
Camera Deputaților

care se găsește și între aceștia este firesc să găsim și copii cu dizabilități. Școala de cultură generală nu trebuie să fi e o școală a competiției și a discriminării, ci o școală care să răspundă nevoilor tuturor persoanelor care sunt în grija acesteia. Este necesară asigurarea gratuității mijloacelor, echipamentelor și a programelor remediale/planuri de intervenții personalizate, care să sprijine integrarea școlară și socială a copiilor cu dizabilități.

Integrarea înseamnă eliminarea oricărei forme de discriminare, elevii cu CES trebuie să fie tratați ca și ceilalți elevi, asigurându-li-se suport de către specialiști în domeniu, pentru a ajunge să fie "la fel" ca ceilalți elevi, deși sunt "diferiți". În același timp, prin acțiunile întreprinse în sprijinul elevilor cu CES nu trebuie să se creeze alte posibile situații discriminatorii pentru majoritatea elevilor și pentru nici unul în parte, sub nici o formă.

Nevoia de alternative și de soluții variate educaționale este legată de existența școlilor speciale și de orientarea acestora către problemele asociate și severe. Este impetuos necesar ca în orientarea educațională și școlară, ca și în cea profesională, să fie tot mai implicați părinții și beneficiarii direcți.

Doamnă Ministru, în acest sens vă adresez următoarele întrebări:

1. Care este poziția MEN cu privire la integrarea elevilor cu cerințe educative speciale în învățământul de masă?
2. Cum vedeți rezolvarea problemei referitoare la numărul insuficient de specialiști în psihopedagogie specială, de logopezi, de profesori de sprijin și de psihologi?
3. Care este viziunea ministerului educației cu privire la posibilitatea acordării unor locuri rezervate în licee pentru copiii cu CES?
4. Cum veți rezolva situația elevilor cu cerințe educative speciale care învață după programe adaptate dar examenele și testările naționale nu sunt adaptate din punct de vedere al conținutului?
5. Ce stimulente considerați a fi necesare pentru cadrele didactice care lucrează cu elevi cu CES/responsabilii de caz?

Vă solicit respectuos un răspuns scris.

Cu stimă,

Deputat,

Cristina IURIȘNIȚI

